

מסורת הש"ס

א) [לקמן 56. תוספתא פ"ו ה"ב ותוספתא דמכות פ"ג ה"ד.] ב) [תוספתא פ"ו ה"ב ותוספתא מכות פ"ג ה"ד] לקמן 57. ג) ע"ה. ד) עירובין פ"א. ה) ברכות פ"א. ו) [עירובין פ"א ע"ש]. ז) [קדושין כג. וט"ז]. ח) [עירובין פ"א רב אילא אמר ר' יוחנן וגו' רש"י ר' אילא אמר ר' יהודה בלרעה כ"ו]. ט) [ב"מ מ: מז. מו: מו: עירובין פ"א קדושין כ: כח: ברכות יג:]. י) [תמורה יד: ב] [ע"ש תוס' ע"ה ה: ד"ה ערב:] ט) [ועי' מו"ט דמייסני].

תורה אור השלם

1. ושור או שה אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד: ויקרא כב כח. 2 ויקרא אלהים לאורי יום ולחשך קרא ללילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד: בראשית א ה

מוסף רש"י

בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה. לא תומר ועבדת על אלו בלא משרפט, נתן הכתוב עשה זה מוטען של שאל לאין וומר זה עשו וקטנ עפרתו שיערפט (שבוטות ג) ותשפט שזה עשו של אלו שאל המורי יסרפט ויער (תמורה ג:). השמעה האמור אמרי חקקתו ופסחתו על עבדיו הלא (מכות ד:) כל לאו שנתק לעש אין לקון עליו דמשתע בו הלא קמטתו אס עטבר על הלא עשו זאת והעלל, ועוד דלא דמי ללא דמסייה שהתקטן נטמן לו (פסחים ד:). לא מי הדש הוא זה. לא מעטס ה המלקות בטל זו אכל כל עמלו אין בו מלקות לפי שאין בו מעשה (שבוטות ג:) כלומר טעם זה איט מן העיקר (תמורה ג:). אין טעם לו עיקר, דלאו שנתק לעשה אין לקון עליו, אלא מפני מה המורי איט לוקח לפי שהוא לאו שאין בו מעשה (מכות ד:). משהי בהמות. דנקטו משחי בהמות כי יחי דמיט מרייתו ימיות נקט, דאי ימין ושמאל מה לי שמי בהמות ומה לי אמת (לקמן ג:). אבלו ואין בו ביות חייב. משום דבריה הוא ומייד בכל שהוא (לקמן ג:). בארבעה פרקים בשנה. כהני ד פרקים ממוקין ליה לאתם דכל מתן דרזין כמה שחט ליה ביומיה מוטס הוי קאמר איה מכרתי לשחט ולא תשפט אמת את הבת שאמכר משום אותו ולא בני דביס אחד ממידי האחרון ולא ימיס אי אפשר בלא כשר וקוין הכל (ע"ה ג:). ערב האחרון של חג. מפי שהוא יום השלמות קרבנות החג דתני מן של חג וכו' (שם). וערב יר"ט הראשון של פסח.

וערב עצרת. משום שלמי חגיגה ועולת זריח (שם). וערב ראש השנה. ר"ה יום טוב הוא ואולקין כשר (שם). ערב יום הכפורים. ימי משום כל האולט וטובה גני' זו וכו' (שם). בגדלי. הוי גינלין להרעות משום יומה וכו' (שם). ואין לו ללוקח. בלומי השור, אלא דיבר. שמתן לו דינר מצטער יום כהני דינר כשר (עירובין א:). אם מת מת ללוקח. אם מת השור אכד הלוקח מה שמתן (שם). אבל בשאר ימות השנה אינו כן. אין משחטין אותו בעל כרחו ולא רלה בעת מחיר לו את הדינר (שם). אם לא הוריעו. בלרעה פרקים בשנה מוכר שמכר פרה לשחוט וכו' ביום מוכר כנה לאמר לשחוט, צריך להודיע איה מכרתי היום לשחוט, ואם לא הודיע הולך לוקח ושחט לנן ואינו צריך לחזור ולשאל אם היום נשחטה האם (ברכות ב:). שזיכה לו. טעם ללוקח כשור זה שיה דינר על ידי אחר. שמכר השור לאמר ואמר לו וזה בן כסס פלוני וזהו לא עשאו שליח לאותו אחר הוכיח כשעלו (עירובין א:). דוכות הוא לו. להוליא מעות ולקטת כשר, שכל דרזין כן (שם). דהוב הוא לו. שמואלא הולאות (שם). אין חבין לאדם שלא בפניו. אין אלס יכול לעשות שלטון שחטו (ברכות ב:). דבר שהוא לרעמו קרי מוכה (כתובות י: ובבב"א י:). דבר שהוא שחט לו שחטו (שם). דבר תורה מעות קנותו. דמידי כפודים מן ההקדש ונתן ההקדש בם' ק"ו, ק"ו ללוקח מן הדינר (עירובין א:). ושמיסה לא קנא (ברכות ג:). שבמא יאמר לו בשרופו חטיף בעלייה. שמי ימיס לוקח כגית מוכר וכו' (שם). להכי אוקמינו ברשומיה ליתס הפסד השריפס עליו והשכר לחזר אם מתקרי ליתסר נעשיה ללאליניסו (קדושין כ: ובבב"א עירובין א:). ומכרתי בשרופו ימיקרו ויחזרו מן המוכר ויהא שחט על ידי הדיח שחי לאו וטרתי ומל' (ב"מ מ:). הלא יכיל לעשות שלטון

בא הכתוב ליתן עשה. טעמא דכא הכתוב הא לאו הכי לקי אע"ג דהתראת ספק היא דכל אימת דאתרו ביה מלי אמר אכתי ליליא הוא: לא מן השם הוא זה. לא מטעם זה הוא פטור: שאין זו מעשה. יסב לו ולא אכל ומאליו נעשה נותר: משחי ירוס של

שחי בהמות. ומדנקט שחי בהמות שמע מינה צימיות קאמר ות"ק דהכא כרבי יהודה ס"ל דאין נוהג אלא באתם. ומהא פשטין צפרק גיד הנשה (לקמן דף 56). דפשיטא ליה לר' יהודה דצימין: דלית ביה כוים. כקמא או צבתרא אלא כחד מינייהו ות"ק ממייד דקסבר צריה הוא וצריה [אין] לריכה שיעור כדמתן צמסכת מכות (דף יג:). אמר להס רבי שמעון אי אמת מודיס לי בצאול נמלה כל שהוא [שהוא] מייד אמרו לו מפני שהיא כצרייה. ולית דמפרשי דלית ביה כוים כחד מינייהו אלא כצמרייהו ואין נראה צעיני שיהו שמי התראות מלטרפות דאי אכיל ליה לצתרא כחון כדי אכילת פרס היינו צבת אמת ואי לאמר כדי אכילת פרס מו לא מלטרפי: עד שיהא זו כוים. דקסבר לאו צריה חשיב אלא כחתיכה מן הצהמה: **בתנ"י** **בארבעה פרקים בשנה**. דרך ישראל לעשות סעודות וסמס הלוקח בהמה אינו לוקח אלא לשחטה מיד לפיכך המוכר בהמה לחצירו ומכר תחלה אמה או צתה זו ביום צריך שאמר לשמי דע לך שהיס מכרתי אמה לשחוט או צתה מכרתי לשחוט שמא ככר נשחטה: **ביום טוב האחרון של חג**. היו מרזין בצמחה מפני שרגל לעמלו הוא וחציב עליהן: שאין לו ריות. הפסק צינמים שמכר האס היום: אכל יש לו ריות. שמכר את הראשונה אחרמול והשניה היום: אין צריך להודיעו. שאני אומר אחרמול שחט הראשון:

ומודה רבי יהודה כו'. אע"פ שלקח זה היום וזה למחר: **משחטין הטבח בעל כרחו**. כדמפרש שרגל לעמלו הוא קבל דינר מלוקח ליתן לו דצינר כשר: **אפילו שור שזה אסף וכו**. שחטו על כרחו אף על פי שאין לוקחין לשאר ובגמרא מפרש טעמא: ואין ללוקח **זו אלא דינר**. שנתן דינר לטבח: **מס ללוקח**. ומפסיד הדינר: **אינו קן**. דצעינן משכיח וכל זמן שלא משך **חוזר זה הטבח**: **בב' למה לי למיסי** **אם האס לחסן**. לימני כמוכר זו לחתן וזו לכלה ומאי פסקה דנקט

לחתן אס ולכלה צת: **למיטרה צי חסא**. ולעשות סעודה טפי מכלתא: **שזיכה לו ע"י אחר**. המוכר הזה מסר את השור לאדם אחר שלא כצני הלוקח ואמר לו וזי כשור זה לפלוני להיות לו דצינר כשר: **דזכוס הוא לו**. מסירה זו וזות היא לו דהא לא קני ליה בלא כשר: **חוז הוא לו**. להוליא הולאות הפסד הוא לו: **אין חצין לו**. דאין אדם נעשה שליח לחצירו שלא מדעתו להפסקידו אכל להריותו אכן סהדי דניחא ליה לפיכך זכין ואין חצין: **על דין סורה**. שקוין לו מעותיו בלא משיכה: **דבר סורה מעות קונוס**. מכיון שנתן מעות למחר אין אחד מהס יכול לחזור דגמרנין מהקדש דכתיב [ויקרא טז] ונתן הכסף וקס לו: **ומה טעם אמרו משיכה קונה כו'.** דאי וקומתו לאו לפיכך בלחציריה הלוקח משנתן מעות אי מתמרי דליקא צניס המוכר שספירות סס לא טרת לאלוליניהו אלא סתם מושך ממני להו לצמייה: **בתנ"י** **היום הולך אחר הלילה**. שחט האס משחשניה על יסחוט ערס כל הלילה וכל היום המחמת אכל שחט האס ציוס שחט הצת בלילה דאין הלילה הולך אחר יום: **אם זו דרש**. משום דצעניינא דקדשים כתיב אותו ואת בנו אלטרערך למדרשה כדמניא בגמרא: **מעשה בראשית**. ויהי ערב ויהי צקר כרישא ערב והדר צקר: **בב' לפי שכל הענין**. הפרשה הזאת קמוכה לקדשים דכתיב ירצה לקרנן אשה וממין ליה אותו ואת בנו: **צקדשים לילה הולך אחר היום**. דכתיב [ויקרא ז] ציוס קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד צקר אלמנא לילה שלאחריו קרי יום קרבנו עד הצקר:

פרק חמישי חולין

פג.

עין משפט ונר מצוה

בב א מ"י פ"י מהלכות קרנן פסח ה' יא ופ"ח מהלכות ספול המוקדשין הלכה ט: **בר ב ג** מ"י פ"ח מל' מאלות אסורות הלכה ג:

בה ד ה ד מ"י פ"ב מל' שמיטה ה' יד טו טז ועי' בהשגות ובכ"מ וכל"מ סמך לאון קמט טו"ע י"ד ס' טז פ"ד: **בו ז** מ"י פ"ט מל' מפרה ה' ז סמך עשין טו"ע ח"מ ס' קלט ספ"ג:

ח [מ"י פ"ד מהלכות זכיה ומתנה ה"ב ופ"ה מהלכות עבדים ה"ב ופ"ו ה"א טו"ע ח"מ ס' קמן רמז ספ"ג א]:

ט מ"י פ"ט מהלכות מכירה ה"ז סמך עשין פט טו"ע ח"מ ס' קמן קלט ספ"ג ג: **י** [מ"י טס פ"ג הלכה א סמך טס טו"ע ח"מ ס' קמן קלט ספ"ג א]: **כ** [מ"י טס הלכה ה טו"ע טס ספ"ה א]: **בז** לו מ"י פ"ב מל' שמיטה ה' ז סמך לאון קמט טו"ע י"ד ס' טז ספ"ד: **מ** [מ"י פ"ד מהלכות מעשה הקרבנות ה"ב]:

רבינו גרשום

בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה. כלומר דרעשה זו והנותר [מבטני וגו'] באש [תשרפן] ולא תעשה זו או ספק תותירו ונכשיו (ז) או ספק לא ידעין אם ויתר אם לאו ואפכ"י חייב מלקות ומשום הנותר שבת אחריה אינו חייב דבריו ר' יעקב יביא כאן משום גדרה: אלא לאו סומכוס היא. כלומר רש"מ אבל ב' ויתי חלוב השחט אחר חייב על כל אחת ואחת: ערב יר"ט אחרון של חג כו'. כלומר דהשחט סתמא דמלתא ודאי מאי דהוה ליה אכל בימים שעברו ואינו קנה אותה אלא לשחוט לפיכך צריך להודיעו: אימתי בזמן שאין לו ריות. כלומר בערב יר"ט קנאה ודאי באותו יום ישתנה לפיכך צריך להודיעו: אבל יש לו ריות בינתיים. כגון שקנאה שנים או שלשה ימים קודם לחג אי"צ להודיעו מאן נימא לן דבאותו יום יסחוט שבמא למחר או ליום אחר יסחוט: ואין ללוקח אלא דינר. כלומר שלא נתן לו ללוקח אלא דינר כופין אותו לשחוט וישלם לו את השאר ושל לוקח חשיב: מלתא אגב אורחיה קמיל דאורא דמלתא למיטרח כו'. כלומר דחזינן המוטב לחתן והגרוע לכלה: (ג)היום הולך אחר הלילה. כלומר לילה ויום שאם שחט אותו ביום מותר לשחוט בלילה אסור לשחוט בנו ביום שלאחר הלילה: הכא במאי עסקינן כגון שזיכה לו לוקח דינר הולך לדרכו וזיכה לו מוכר ללוקח על ידי אחר שלא בארבעה פרקים אלו דוכות הוא לו. כלומר שחייב לקנות בשביל ששחט יר"ט וזכין לאדם שלא בפניו: בשאר ימות השנה דחוביה הוא. כלומר דלקנותה הוא חוב ולא זכות אין זכין לו לאדם אלא בפניו: דבר תורה מעות קונוה. כלומר דכתיב או קנה מיד עומיקן דבר הנקנה מיד ליד הדינר מעות ומפני מה אמרו משיכה קונה דמינין שום אדם עד שימשיך: גזירה שבמא יאמר המוכר בשרופו חטיף בעלייה. וריוו לו החטיף קוין בעל כרחו: עכשיו אמרו חכמים שאינן חושבין של לוקח עד שימשיך כדי שישמרו המוכר אותם יפה עד שיבואו בשרותו: ובקדשים לילה הולך אחר היום. תורה שנאכלת ליום ולילה עד חצות וכגון זכחי שלמי כצבור: יום המיוחד טעון כרוז כגון הני ארבעה פרקים: **סליק פירקא**

ובדברי רבי יוסי הגלילי אף ערב יום הכפורים בגליל. תימיה דצריס כמזנות (דף ה). פריך יום הכפורים שחל להיות בשני צבטת ידחה גזירה שמא יסחוט בן עוף ואמאי לא פריך משאר ימים טובים דהוי לכ"ע ואומר ר"ת דצשאר ערב י"ט שחטין בהמות כדלמר הכא אכל ערב יוה"כ לא היו אוכלין אלא כשר עוף ודיגיס כדלמר כצ"ר גבי ההוא דזנן נונא וסא דלא חשיב הכא ערב יו"ט ראשון של חג אומר ר"ת משום דכולי עלמא טרידי בצוקה וולוג ואין להן פנאי להרבות בשמיטה כל ק"ט:

ומודה רבי יהודה. תימיה למאן מודה דאימתי דרבי יהודה לפרש הוא כדלמרנין כסנהדרין צפרק זה צורר (דף כה. ט):

הדרן עלך אותו ואתו בנו

התם דגופין מוחלקין פטרי רבנן הכא לא כל שכן אלא לאו סומכוס היא לעולם בזה אחר זה ודקאמרת מ"ט דרבי יהודה כגון דלית ביה כוים (ג)דתניא אבלו ואין בו כוים חייב ר' יהודה אומר עד שיהא בו כוים: **בתנ"י** **בארבעה פרקים בשנה** המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו אמה מכרתי לשחוט בתה מכרתי לשחוט ואלו הן ערב יום טוב האחרון של חג וערב יום טוב הראשון של פסח וערב עצרת וערב ראש השנה וכדברי רבי יוסי הגלילי אף ערב יום הכפורים בגליל אמר רבי יהודה האימתי בזמן שאין לו ריות אבל יש לו ריות אין צריך להודיעו יומודה רבי יהודה במוכר את האם לחתן ואת הבת לכלה שצריך להודיעו בידוע ששניהם שוחטין ביום אחד (ג)בארבעה פרקים אלו משחטין את הטבח בעל כרחו אפילו שור שזה אסף דיגרים ואין לו ללוקח אלא דינר כופין אותו לשחוט לפיכך אם מת מת ללוקח אבל בשאר ימות השנה אינו כן לפיכך אם מת מת למוכר: **בב' תנא** אם לא הודיעו הולך ושחט ואינו נמנע: אמר רבי יהודה אימתי [וכו']: למה לי למיתני את האם לחתן ואת הבת לכלה מלתא אגב אורחיה קמשמע לן דאורח ארעא למטרח בי חתנא טפי מבי כלתא: בארבעה פרקים אלו [וכו']! (ג)והא לא משך אמר רב הונא אמר רב כשמשיך אי הכי אימא סיפא אבל בשאר ימות השנה אינו כן לפיכך אם מת מת למוכר והא משך אמר ר' שמואל בר רב יצחק לעולם שלא משך וכגון שזיכה לו על ידי אחר בארבעה פרקים אלו דוכות הוא לו (ג)זכין לאדם שלא בפניו בשאר ימות השנה דחוב הוא לו אין חבין לאדם שלא בפניו (ג)רבי אלעזר אומר אמר רבי יוחנן (ג)בארבעה פרקים אלו העמידו חכמים דבריהם על דין תורה (ג)דאמר רבי יוחנן (ג)בארבעה תורה מעות קונוה ומה טעם אמרו משיכה קונה גזירה כשמיא יאמר לו בשרופו חטיף בעליה: (ג)יום אחד האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה אתו זו דרש רבי שמעון בן זומא נאמר במעשה בראשית ייום אחד הולך אחר הלילה אף יום אחד מה יום אחד האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה: **בב' ת"ר** את זו דרש ר"ש בן זומא לפי שכל הענין כולו אינו מדבר אלא בקדשים (ג)ובקדשים לילה הולך אחר היום יכול אף זה כן נאמר כאן יום אחד ונאמר במעשה בראשית יום אחד מה יום אחד האמור במעשה בראשית היום הולך אחר הלילה אף יום [אחד] האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה רבי

יד אחר שלא בפניו שאמר לו טול שור ברשותך שתהא מוכה לו לפלוני: בארבעה פרקים אלו דוכות הוא לו. כלומר שחייב לקנות בשביל ששחט יר"ט וזכין לאדם שלא בפניו: בשאר ימות השנה דחוביה הוא. כלומר דלקנותה הוא חוב ולא זכות אין זכין לו לאדם אלא בפניו: דבר תורה מעות קונוה. כלומר דכתיב או קנה מיד עומיקן דבר הנקנה מיד ליד הדינר מעות ומפני מה אמרו משיכה קונה דמינין שום אדם עד שימשיך: גזירה שבמא יאמר המוכר בשרופו חטיף בעלייה. וריוו לו החטיף קוין בעל כרחו: עכשיו אמרו חכמים שאינן חושבין של לוקח עד שימשיך כדי שישמרו המוכר אותם יפה עד שיבואו בשרותו: ובקדשים לילה הולך אחר היום. תורה שנאכלת ליום ולילה עד חצות וכגון זכחי שלמי כצבור: יום המיוחד טעון כרוז כגון הני ארבעה פרקים: **סליק פירקא**

^[1] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.

^[2] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[3] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[4] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[5] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[6] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[7] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[8] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[9] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[10] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[11] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[12] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[13] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[14] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[15] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[16] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[17] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[18] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[19] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.
^[20] אולי צ"ל ועכשיו דאף דמה שיש ספק ולא ידעין אם יומיר אם לאו מ"מ היה חייב מלקות אע"פ משום עשה דבלא תשחטו שנה אחריה אינו חייב. (ב) דבור זה שייך אחר ד"ה גזירה.